

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 62 0 Пс 012396 21 Рев
Бања Лука, 30.6.2022. године

Врховни суд Републике Српске, у вијећу састављеном од судија Тање Бундало, као предсједника вијећа, Горјане Попадић и Сенада Тице, као чланова вијећа, у правној ствари тужитеља Града Т., којег заступа Правобранилаштво Републике Српске, против туженог Г. д.о.о. М., којег заступа Н.В., адвокат из С., ради наплате закупнине, одлучујући о ревизији туженог против пресуде Вишег привредног суда у Бањој Луци број 62 0 Пс 012396 20 Пж од 26.3.2021. године, на сједници одржаној 30.6.2022. године донио је

П Р Е С У Д У

Ревизија се одбија.

Образложење

Пресудом због пропуштања Окружног привредног суда у Требињу број 62 0 Пс 012396 20 Пс од 20.7.2020. године обавезан је тужени да на име изостале закупнине у периоду од 01.4. - 01.9.2019. године исплати тужитељу износ од 37.415,10 КМ, на име ПДВ износ од 6.360,55 КМ те на име комуналне накнаде износ од 2.194,25 КМ, све са законском затезном каматом од подношења тужбе до исплате, као и да му на име неоснованог кориштења пословног простора у периоду од 01.9.2019. - 11.6.2020. године исплати износ од 57.000,00 КМ.

Пресудом Вишег привредног суда у Бањој Луци број 62 0 Пс 012396 20 Пж од 26.3.2021. године жалба туженог је одбијена и првостепена пресуда потврђена.

Против другостепене пресуде тужени је изјавио ревизију због повреде одредаба парничног поступка и погрешне примјене материјалног права са приједлогом да се обје нижестепене пресуде или само другостепена пресуда укину и предмет врати на поновни поступак.

У одговору на ревизију тужитељ је предложио да се иста одбије као неоснована.

Ревизија није основана.

Предмет спора у овој парници је захтјев тужитеља да се туженом наложи да му исплати изостале закупнине и накнаду на име неоснованог кориштења пословног простора те комуналну накнаду, све са законском затезном каматом.

У тужби је наведено: да су парничне странке дана 12.6.2015. године закључиле уговор о закупу пословног простора у Т. (у нарави Аутобуска станица), којим се тужени обавезао да тужитељу плаћа мјесечну накнаду за кориштење тог простора у износу од по 10.063,17 КМ са урачунатим ПДВ; да су странке 23.8.2018. године закључиле анекс уговора којим је смањена површина закупљеног простора са 707,13 м² на 615,38 м², слиједом чега је и мјесечна закупнина снижена на износ од 8.755,13 КМ са урачунатим ПДВ; да за период од 01.4.-01.9.2019. године тужени дугује тужитељу на име неплаћене закупнине износ од 37.415,10 КМ, на име ПДВ износ од 6.360,55 КМ те на име комуналне накнаде износ од 2.194,25 КМ; да је тужитељ туженом уредно достављао рачуне и опомене за плаћање, по којима тужени није поступио; да је по истеку уговора о закупу закљученог између странака, тужитељ 28.6.2019. године са предузећем У.т. д.о.о. Т. закључио уговор о закупу истог пословног простора, али да је тужени и након истека уговора наставио да бесправно користи тај простор; да је судском мјером обезбјеђења од 09.3.2020. године туженом забрањено кориштење спорног пословног простора. Тужба садржи и приједлог да суд донесе пресуду по признању или пресуду због пропуштања, ако за то буду испуњени законски услови. Уз тужбу су приложени слиједећи документи: уговор о закупу пословног простора од 12.6.2015. године, анекс уговора од 23.8.2018. године, фактуре и опомене за плаћање закупнине са доставницама о уручењу истих, аналитичке картице тужитеља из 2019. и 2020. године, опомена пред тужбу од 10.9.2019. године, уговор о закупу пословног простора од 28.6.2019. године, рјешење Министарства од 16.8.2019. године и допунско рјешење од 13.9.2019. године те закључак првостепеног суда од 11.6.2020. године. Из ових докумената произлази да су парничне странке биле у облигационом односу по основу закљученог уговора о закупу пословног простора, да тужени није платио уговорену закупнину у периоду од 01.4. - 01.9.2019. године, да је по истеку уговора тужени наставио да користи спорни пословни простор иако је тужитељ са другим предузећем закључио уговор о закупу тог простора, ради чега је на приједлог тужитеља одређена судска мјера обезбјеђења којом је туженом забрањено да користи спорни простор, која мјера је извршена 11.6.2020. године.

Тужба са свим прилозима је уредно достављена туженом уз допис који је садржавао упозорење на посљедице које ће тужени трпјети уколико у законском року не изјави одговор на тужбу. Како тужени у остављеном року суду није доставио писмени одговор на тужбу, донесена је пресуда због пропуштања којом је у цијелости усвојен постављени тужбени захтјев.

Према одредбама члана 182. Закона о парничном поступку („Службени гласник Републике Српске” број 58/03 до 61/13, даље: ЗПП), суд ће донијети пресуду због пропуштања ако тужени, коме је тужба уредно достављена, у законском року не достави писмени одговор на тужбу, а тужитељ је у тужби предложио доношење такве пресуде. Због тотално пасивног држања туженог овдје се полази од апсолутне претпоставке да тужени, пропуштањем да изјави одговор на тужбу, признаје све чињенице на којима тужитељ заснива тужбени захтјев.

Из стања списка предмета произилази да је тужитељ уз тужбу приложио више материјалних доказа којима се потврђују чињенични наводи тужбе, а тиме и основаност тужбеног захтјева. Обзиром да тужени у законском року није оспорио тужбени захтјев, првостепени суд је поступио у складу са законом када је пресудом због пропуштања усвојио тужбени захтјев јер су за то, поред општих претпоставки, постојале процесне и материјално - правне претпоставке предвиђене у члану 182. ЗПП. Суд неће донијети пресуду због пропуштања и у ситуацији када су испуњени потребни услови за њено доношење ако се ради о тужбеном захтјеву који је очигледно неоснован. Међутим, у овом случају, како је напријед речено, тужбени захтјев је утемељен на чињеницама наведеним у тужби, а те чињенице су у сагласности са доказима приложеним уз тужбу, па су неосновани ревизиони наводи да је усвојен очигледно неоснован тужбени захтјев. Надаље, уопштена тврдња, изречена у жалби, а која се понавља и у ревизији, да без провођења доказа, укључујући и финансијско вјештачење, није било могуће мериторно ријешити овај спор, па да није било ни услова за доношење пресуде због пропуштања, не доводи у сумњу оцјену нижестепених судова да су биле испуњене све процесне претпоставке из члана 182. ЗПП за доношење пресуде због пропуштања. Пресуда због пропуштања се доноси без расправљања одн. без утврђивања чињеница, што се може вршити само на рочишту за главну расправу. Код доношења пресуде због пропуштања суд узима за подлогу своје пресуде чињенична тврдња тужитеља, онако како су садржана у тужби, не упуштајући се у оцјену њихове истинитости. Испуњење услова за доношење пресуде због пропуштања се оцјењује према садржини тужбених навода и доказа који су суду били познати или на располагању. Суд је само дужан да провјери да ли се евентуално ради о тужбеном захтјеву са којим странке не могу располагати (члан 3. став 2. ЗПП). У овом случају је предмет тужбеног захтјева новчано потраживање проистекло из облигационог односа између парничних странака, а таквим захтјевом странке могу слободно располагати без икаквих ограничења. Стога нису основани ревизиони наводи да су, доносећи пресуду због пропуштања, нижестепени судови починили повреду одредаба парничног поступка из члана 209. тачка 4. у вези са чланом 182. ЗПП.

Без основа је и приговор ревидента да се пресуда због пропуштања није могла донијети у вријеме пандемије корона вируса. Наиме, ванредно стање, које је у Републици Српској проглашено због епидемиолошке ситуације, трајало је у периоду од 02.4. - 23.5.2020. године и само у том периоду нису текли рокови прописани ЗПП, сходно Уредби са законском снагом о роковима и поступању у судским поступцима за вријеме ванредног стања за територију Републике Српске („Службени гласник Републике Српске” број 32/20). У овом предмету је тужба достављена туженом на одговор 26.6.2020. године тј. по истеку ванредног стања, па је исти био дужан да у законском року од 15 дана суду достави одговор на тужбу, што је пропустио учинити.

Чланом 33. тачка а) Закона о судовима Републике Српске („Службени гласник Републике Српске” број 37/12 до 100/17) прописано је да окружни привредни судови, поред осталог, у првом степену одлучују у парничним и ванпарничним споровима који се односе на права и обавезе по основу правног промета робе и услуга, у којима су обје стране правна лица. Овдје се ради се о парничном поступку између два правна лица, а спор се односи на испуњење

уговора о закупу пословног простора (промет услуга) одн. обавезе проистекле из тог уговора па је неоснован приговор стварне ненадлежности суда.

На основу изнијетог ваљало је ревизију одбити (члан 248. ЗПП).

Предсједник вијећа
Тања Бундало

За тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарнице
Биљана Аћић